

CHIA SẺ NỘI DUNG HỌC TẬP

ĐỀ TÀI 654

MỖI NIỆM VẪN VÌ TA, VỀ SAU NHIỀU KIẾP LUÂN HỒI

Kính thưa Thầy và các Thầy Cô!

Chúng con xin phép chia sẻ một số nội dung chính mà chúng con ghi chép trong bài Thầy Vọng Tây giảng từ 4h50' đến 5h50' sáng thứ Hai ngày 06/09/2021.

*****

Hòa Thượng nhắc nhở chúng ta: **“Trong mỗi niệm của mình mà vẫn vì mình thì về sau sẽ nhiều kiếp luân hồi”**. Thật vậy! Khi không có **“ta”** thì không có gì để bám trụ, không có gì để dính mắc. Khi có **“ta”** thì rất phiền phức. Ta phải thế này, ta phải thế kia... Chư Phật Bồ Tát làm bất cứ việc gì cũng đều làm vì chúng sanh cần, đủ duyên thì làm, không nghĩ đến thành bại tốt xấu. Chúng ta đã có nhiều kinh nghiệm trong việc này, cứ tận tâm tận lực thì sẽ làm được.

Nghĩ đến những ngày đầu rong ruổi, khi đó, Thầy đã dịch nhiều đĩa của Hòa Thượng. Họ cắt chương đoạn ngữ từ những lời giảng của Hòa Thượng, làm mọi người hiểu sai ý của Ngài. Thầy nghĩ rằng: **“Lúc này mình phải bôn ba để dính chính, không thể để như thế được!”**. Khi Thầy nghĩ đến điều đó thì có người liên tục mời Thầy đi Hà Nội. Thời gian đó, họ **“chín xe mười vàng”**, hết lòng hết dạ thỉnh mời Thầy, nhưng bây giờ trong số họ không còn ai ở bên Thầy. Cho nên chúng ta chỉ cần chân thật phát tâm là được.

Mấy ngày gần đây, có một việc khiến Thầy đau lòng khi xem những bài đăng trên youtube. Họ cắt lấy đoạn Thầy dịch đĩa giảng của Hòa Thượng, đưa hình của Hòa Thượng vào rồi giật tít khiến nhiều người hiểu nhầm. Họ viết rằng: **“Hòa Thượng Tịnh Không trả lời cách đối trị Corona – Covid 19”**. Việc làm này thực sự không được phép, không được tùy tiện làm như vậy! Hòa Thượng đã quá lớn tuổi rồi, mấy năm nay Ngài đã không giảng pháp. Họ là Phật tử nhiều năm nhưng việc làm của họ hết sức tội lỗi, cần phải cảnh trọng! Họ tưởng rằng họ làm việc tốt, nhưng đó là việc xấu, rất nguy hiểm. Họ tự cho rằng họ làm đúng, muốn làm gì thì làm, tự cho mình là Thầy. Trang thông tin của họ có rất nhiều người theo dõi. Thế gian nói: **“Không Thầy đó mà làm nên”**. Tự ý làm rồi sai phạm, sai phạm thì hết cứu. Đó cũng chính là mỗi niệm vì ta. Ta làm như vậy khiến cho mọi người nghe thấy tin giật gân, rồi like, share, tạo số đông. Việc này tưởng chừng là việc nhỏ nhưng nhân quả vô cùng lớn mà họ không biết.

Trong thời gian Thầy phiên dịch, Thầy không dám sửa lời nói của Hòa Thượng. Đôi khi để cho người Việt Nam không hiểu lầm, Thầy phải đổi lại một chút ý Ngài nói để phù hợp với phong tục tập quán của người Việt Nam. Ngày nay có những người làm công tác dịch nhưng họ không chú ý việc này. Có người Việt Nam nhờ người Hồng Kông dịch. Người dịch là người Hồng Kông, không phải là người bản thổ, không hiểu về phong tục tập quán của người Việt mà lại dịch cho người Việt nghe. Người đọc ghi âm thì tâm ý qua loa, ghi âm xong thì nhận

tiền, không cần biết bản mình đọc đúng hay sai. Người đứng ra tổ chức thì làm để lấy tiếng tăm chứ không hiểu nội dung. Vậy thì Phật pháp trở thành cái gì? Điều này, tác hại vô cùng lớn! Nếu chúng ta cứ lang thang đi nghe những trang thông tin khác thì cực kỳ nguy hiểm!

Hạnh Quang rất sợ nhân quả. Mỗi khi đọc thu âm bài giảng của Hòa Thượng, Hạnh Quang vô cùng cẩn trọng, rất nghiêm túc, không dám tùy tiện đọc cho xong, làm việc một cách rất có sự tu dưỡng. Khi đọc đến đoạn nào mà cảm thấy không ổn thì Hạnh Quang gọi điện hỏi Thầy. Thầy đã giao phó rất rõ ràng, đã đào tạo Ban Biên tập khoảng chục năm để họ biết cách dịch, biết cách biên tập. Ban Biên tập phải làm việc hết sức cẩn thận, không được tâm ý qua loa, nếu làm sai thì nhân quả tự làm tự chịu. Thời gian đầu, các bài giảng mà Thầy dịch được viết là **“Cẩn dịch Vọng Tây cư sĩ”**. Thời gian sau, khi Thầy không tham gia công tác biên dịch nữa, các bài giảng mà Ban Biên tập thực hiện được viết là **“Ban Biên tập Tịnh Không Pháp Ngữ”**.

Hòa Thượng nói: **“Mỗi niệm vì “ta” thì vô lượng kiếp luân hồi”**. Hòa Thượng nói là **“vô lượng kiếp”** nhưng Thầy tạm dịch là **“nhiều kiếp”** để cho mọi người dễ hiểu. **“Vô lượng”** là con số thiên văn, không thể dùng con số thông thường để thể hiện. Ý niệm vì **“ta”** dù rất nhỏ nhưng nhân quả vô cùng lớn. Có người vừa học được một chút chữ Hán thì dịch **“Kinh Vô Lượng Thọ”**. Thầy không dám dịch **“Kinh Vô Lượng Thọ”** vì biết mình chưa đủ trình độ. Trước đây Thầy cùng một nhóm chỉ dịch âm Hán Việt chứ không dịch nghĩa.

Trên Kinh, Phật nói rất rõ ràng: **“Vạn ban tương bất khí, duy hữu nghiệp tùy thân”**, **không mang theo được bất cứ thứ gì, chỉ có nghiệp thiện ác mang theo mình mà thôi**. Vậy thì đại khờ gì mà tạo nghiệp để mang nghiệp! Một niệm vì **“ta”**, danh vọng của **“ta”**, lợi dưỡng của **“ta”**, sĩ diện của **“ta”**... vô cùng nguy hiểm. Những thứ đó dù đổi lấy tiền muôn vạn bạc cũng không đáng để đổi

Thời kỳ Mạt Pháp, nghiệp chướng của chúng ta quá nặng, nhất định chúng ta phải đề cao cảnh giác, phải hiểu rõ được rằng sinh tử rất đáng sợ, luân hồi rất đáng sợ. Khi ở cận cảnh sanh tử rồi mới biết sanh tử vô cùng khủng khiếp. Một Cô giáo tinh thần bán loạn, thức suốt đêm mong gặp Thầy, tâm cảnh đó càng nhanh đến chỗ chết. Thời gian dịch bệnh này, con người cần sống tích cực, sống vị tha hơn, sống bao dung hơn, yêu thương hơn thì mới có năng lượng tích cực để sống.

Phật nói với chúng ta: **“Không những ngôn ngữ tạo nghiệp, động tác tạo nghiệp, mà chỉ cần bạn khởi tâm động niệm thì bạn liền tạo nghiệp”**. Khởi tâm động niệm đã tạo nghiệp bởi vì chúng ta vẫn vì **“ta”**. Cái **“ta”** phải rất nhỏ, càng ngày càng nhỏ, nhỏ đến mức chúng ta phải dành cho người 80%, dành cho mình 20%. Chúng ta làm một cách dài lâu, bền bỉ thì tự khắc sẽ được. Lúc đó, mỗi hành vi tạo tác của chúng ta tạo ra đều là công đức, không phải phước báu. **Phước báu không giúp chúng ta vượt thoát sanh tử. Công đức mới giúp chúng ta vượt thoát sanh tử.**

Hòa Thượng nói: **“Bạn khởi lên tâm bất thiện, tâm tham sân si mạn. Quả báo này vô cùng nghiêm trọng, vô cùng đáng sợ!”**. Sáu cõi luân hồi từ ý niệm tự tư tự lợi mà biến hiện ra. Ý niệm lợi ích cho riêng mình, chỉ cần

có ý niệm này thì cảnh giới luân hồi liền xuất hiện. Ý niệm vì mình thì nội tâm chúng ta so đo tính toán, được mất, lời lỗ, hơn thua. Ý niệm chân thật vì người thì hoàn toàn không dính mắc.

Hòa Thượng nói: **“Từ nơi Phật pháp mà nói, nếu bạn không có tập khí, không có tập tánh này thì không có cảnh giới của sáu cõi luân hồi. Ý niệm thành bại được mất hơn thua lời lỗ không có thì lúc đó bạn mới vượt thoát khỏi sáu cõi luân hồi”**. Ngày ngày chúng ta tạo ra cảnh luân hồi thì làm sao chúng ta vượt được ra khỏi luân hồi.

Hòa Thượng nói: **“Chết tuyệt nhiên không đáng sợ. Điều đáng sợ nhất là sau khi chết, ta sẽ đi về đâu. Nếu tâm của bạn là tự tư tự lợi, tham sân si mạn, truy cầu danh vọng lợi dưỡng, năm dục sáu trần thì đời sau của bạn khẳng định là ở ba đường ác Địa Ngục, Ngạ Quỷ, Súc Sanh. Kiếp sống của con người rất ngắn ngủi, chớp mắt một cái thì đã qua rồi. Nếu bạn tham thố vinh hoa phú quý, bạn không chịu nhẫn chịu trải qua đời sống thanh đạm thì về sau bạn sẽ nhiều kiếp luân hồi. Bạn nói thử xem, việc này có đáng sợ không?”**

Chúng ta không biết thì làm sao thấy đáng sợ! Rất nhiều người thấy sợ nên đã **“tốt nghiệp sớm”** không cần giấy chứng nhận, không học thì không đáng sợ. Đó là cách nghĩ sai lầm, ý niệm sai lầm. Cuộc đời chúng ta may mắn vì chúng ta luôn luôn có sự nhắc nhở, giúp chúng ta kiểm soát, thúc liễm, kiểm soát khỏi tâm động niệm của mình. Nếu chúng ta không được nhắc nhở, cứ tùy tiện theo tập khí xấu ác của chính mình thì vô cùng khủng khiếp. Phật không hù dọa ai cả. Ngài nói ra chân tướng sự thật, kết quả đáp án: $1+1=2$; $2 \times 2=4$. Phật nói ra sự chắc thật này để chúng ta nhận biết. Khi mới bắt đầu học Phật, Thầy cũng cảm thấy sợ, nhưng càng học thì Thầy càng tự tin hơn. Ngày xưa Thầy học không cảm thấy vui. Bây giờ Thầy càng học càng cảm thấy vui.

Hòa Thượng nói: **“Ở trong sáu cõi, đời sau sẽ không bằng đời trước, từng đời từng đời sẽ khổ hơn. Phật từ bi đến tột đỉnh, từ bi vô bờ bến! Phật lo sợ chúng ta mê hoặc điên đảo, tạo tác tội nghiệp của ba đường nên Ngài nói ra chân tướng sự thật một cách cặn kẽ, rõ ràng, tường tận, thấu triệt để chúng sanh đừng mê hoặc điên đảo mà tạo tác tội nghiệp, nhiều kiếp đọa lạc”**.

Trong Phật Kinh thường nói: **“Thân người khó được, Phật pháp khó nghe”**, “khó nghe” có nghĩa là “khó được nghe”. Cơ duyên được nghe Phật pháp như trên kệ khai Kinh đã nói: **“Bá thiên vạn kiếp nan tao ngộ”**, **trăm ngàn muôn kiếp mới được gặp**. Hòa Thượng nói: **“Đây là lời thật, không phải là giả!”**. Chúng ta không dễ dàng gặp được Phật pháp, khi gặp được rồi thì nhất định phải trân trọng!

Có hai học trò gần 30 năm nay chưa từng nghe Thầy giảng một bài nào. Nhân duyên gì mà lạ! Họ cứ nhận Thầy là Thầy. Vào ngày sinh nhật của Thầy, vào những ngày lễ ngày tết, họ đều mua quà tặng Thầy. Nhưng họ nói là họ rất bận nên không có thời gian nghe Thầy giảng pháp. Họ có tánh thuần lương chất phác, có phước hiếu kính thì đời sau cũng được tái sanh làm người. Thầy không thúc ép, mỗi người có một nhân duyên.

Phật dạy chúng ta phải phá ngã chấp. Chúng ta rõ ràng tường tận. Phá được ngã chấp chính là thoát khỏi luân hồi. Không còn ngã chấp thì không còn sáu cõi luân hồi. Nếu chúng ta còn dính chặt vào ngã chấp thì cảnh giới

luân hồi dần hiện hữu. Chúng ta xa lìa ngã chấp, xa lìa chấp trước cái “ta” thì không còn sáu cõi luân hồi. Nếu chúng ta không khắc phục khởi tâm động niệm của chính mình, mỗi niệm vẫn vì “ta”, mỗi niệm vẫn tham sân si mạn thì chúng ta nhất định tương lai luân hồi trong vô lượng kiếp. Bạn phải biết, sự việc này chân thật đáng sợ!

Lời dạy của Hòa Thượng rất thống nhất, Ngài chân thành nhắc nhở chúng ta. Cũng giống như Phật, Ngài chân thật nhắc nhở chúng sanh. **“Vạn ban tương bất khứ, duy hữu nghiệp tùy thân”**. Chúng ta không mang theo được bất cứ thứ gì, chỉ mang theo nghiệp thiện và nghiệp ác. Nghiệp ác đưa ta đến cõi ác, nghiệp thiện đưa ta đến đường thiện. Phật từ bị tội độ nhắc nhở chúng sanh đừng đi vào con đường dẫn đến sáu cõi.

Người ta nói rằng: **“Tin thì có, không tin thì không có”**. Họ không tin, đến lúc nhân quả đến thì họ ôm chân Phật, ôm chân Bồ Tát cũng không kịp. Phật pháp chân thật là như vậy. Người chân thật học Phật thì mới giảng đến tường tận thấu đáo. Trong các buổi giảng, họ vui cười ca hát, khen người này, khen người kia công đức to lớn, nhưng có thật như vậy không?

Hòa Thượng nói: **“Ai là người sanh tử? Ai là người đọa lạc? Chính chúng ta là những người phải chịu sanh tử, đọa lạc. Lời khen, lời tâm bốc không giúp chúng ta được. Lời nói dối hoa mỹ nghe rất đẹp. Chúng sanh ngày nay thích nghe gạt, không thích nghe khuyên”**. Họ mỗi ngày nghe khuyên thì cảm thấy bất an. Họ nghe lời nói dối hoa mỹ cảm thấy an nhưng đó chỉ là an ổn tạm thời. Người trí tuệ nên tìm sự an ổn chân thật hay an ổn giả dối? Thật vậy! Những đĩa Hòa Thượng giảng chỉ có mấy trăm lượt xem. Những chuyên đề học tập của chúng ta cũng có mấy trăm lượt xem. Những bài giảng cười nói vui vẻ thì có 30.000 đến 50.000 lượt xem. Người ta thích chọn sự an ủi tạm thời, không thích nghe lời thật để có sự an ổn, vui vẻ cho vạn đời sau. Thế mới biết Phật Bồ Tát cực khổ nhường nào! Các bậc chân chính tu hành rất cực khổ, vì dạy người ta không nghe.

Vua Lương Võ Đế gặp vị ồ Đạt Ma. Nhà Vua hỏi: **“Trẫm xây dựng mấy trăm ngôi chùa, độ mấy ngàn tăng chúng xuất gia. Công đức của Trẫm có lớn không?”**. Tổ Đạt Ma trả lời: **“Không hề có chút công đức nào”**. Nhà Vua bị tạt một gáo nước lạnh vào mặt, tức giận, không hộ pháp cho Tổ Đạt Ma khiến cho Tổ Đạt Ma phải quay mặt vào núi 9 năm. Về sau, quốc gia có biến, nhà Vua bị bắt nhốt, bị bỏ đói đến chết. Nếu nhà Vua hỏi: **“Trẫm xây dựng mấy trăm ngôi chùa, độ mấy ngàn tăng chúng, phước báo của Trẫm có lớn không?”** thì chắc chắn Tổ Đạt Ma sẽ nói: **“Phước đức của Ngài vô lượng vô biên”**. Tâm của Vua dính mắc như vậy thì làm sao có công đức! **Làm với tâm Thanh Tịnh thì mới có công đức.**

Kinh nghiệm này Thầy cũng đã từng trải qua. Khi Thầy không theo ý họ thì họ không hỗ trợ Thầy nữa. Họ tưởng rằng không có sự hỗ trợ của họ thì Thầy không làm được. Họ quên rằng trên có Phật Bồ Tát, có Long Thiên, Thiện Thần, Hộ Pháp. Hòa Thượng nói: **“Cầu người khó, chỉ cầu nơi chính mình. Chính mình thật làm thì sẽ làm được. Nếu bạn chân thật hi sinh phụng hiến, chí công vô tư thì Phật Bồ Tát sẽ giúp bạn, Long Thiên Hộ Pháp sẽ giúp bạn”**.

Cho nên chúng ta phải thận trọng. Chúng ta đã học Phật rồi thì mỗi niệm đừng vì ta nữa! Chúng ta vì người mà lo nghĩ, bắt đầu rèn luyện từ mức độ thấp đến mức độ cao:

20 cho người, 80 cho ta.

30 cho người, 70 cho ta.

40 cho người, 60 cho ta.

50 cho người, 50 cho ta.

60 cho người, 40 cho ta.

70 cho người, 30 cho ta.

80 cho người, 20 cho ta: Khi đạt đến tâm cảnh này thì chúng ta sẽ tự tại, phiền não, không còn ưu tư.

Trong cuộc sống hàng ngày, phía trước, phía sau nhà Thầy có khoảng 50m² đất để trồng cây. Ngày nào Thầy cũng tích cực gieo hạt trồng cây để tặng cho mọi người. Những cây rau lớn vừa được cắt mang đi tặng thì những cây rau nhỏ nối tiếp mọc lên. Nhiều người tưởng là Thầy có đất rất rộng mới trồng được nhiều loại cây rau như vậy. Thầy mua cả bao tải hạt đậu về để làm giá đỡ tặng mọi người. Thầy làm 4 ly giá đỡ. Khi thấy giá đỡ nảy mầm, ý niệm đầu tiên của Thầy là: “*Ly giá này tốt, để mình ăn*”. Khi ý niệm đó vừa khởi lên, Thầy lập tức lấy khăn dờ giá mang đi cho người khác, chặt đứt ý niệm tự tư tự lợi đó. Ly có ít giá nhất, giá phát triển còi nhất thì Thầy giữ lại để ăn. 3 ly giá ngon thì Thầy mang đi tặng. Thầy trồng rau, rau phát triển rất tươi tốt. Một cây rau xà lách nặng 0,5kg. Khi hái rau, thầy chọn những cây rau to ngon để phân tặng cho người khác. Khi gói bánh, Thầy chọn những chiếc bánh to đẹp để mang đi tặng cho mọi người, bánh nào xấu thì Thầy để mình ăn.

Chúng ta phải kiểm soát ý niệm tự tư tự lợi của mình từng ly từng tí. Những ý niệm tự tư tự lợi lớn cũng sẽ theo đó mà phát sinh. Hòa Thượng dạy: “*Mỗi niệm đều vì ta thì đời sau nhiều kiếp luân hồi*”.

*****

Nam Mô A Di Đà Phật

Chúng con xin tùy hỷ công đức của Thầy và tất cả các Thầy Cô!

Nội dung chúng con ghi chép lời giảng của Thầy còn lộn xộn, còn nhiều sai lầm và thiếu sót. Kính mong Thầy và các Thầy Cô lượng thứ, chỉ bảo và đóng góp ý kiến để tài liệu học tập mang lại lợi ích cho mọi người!